

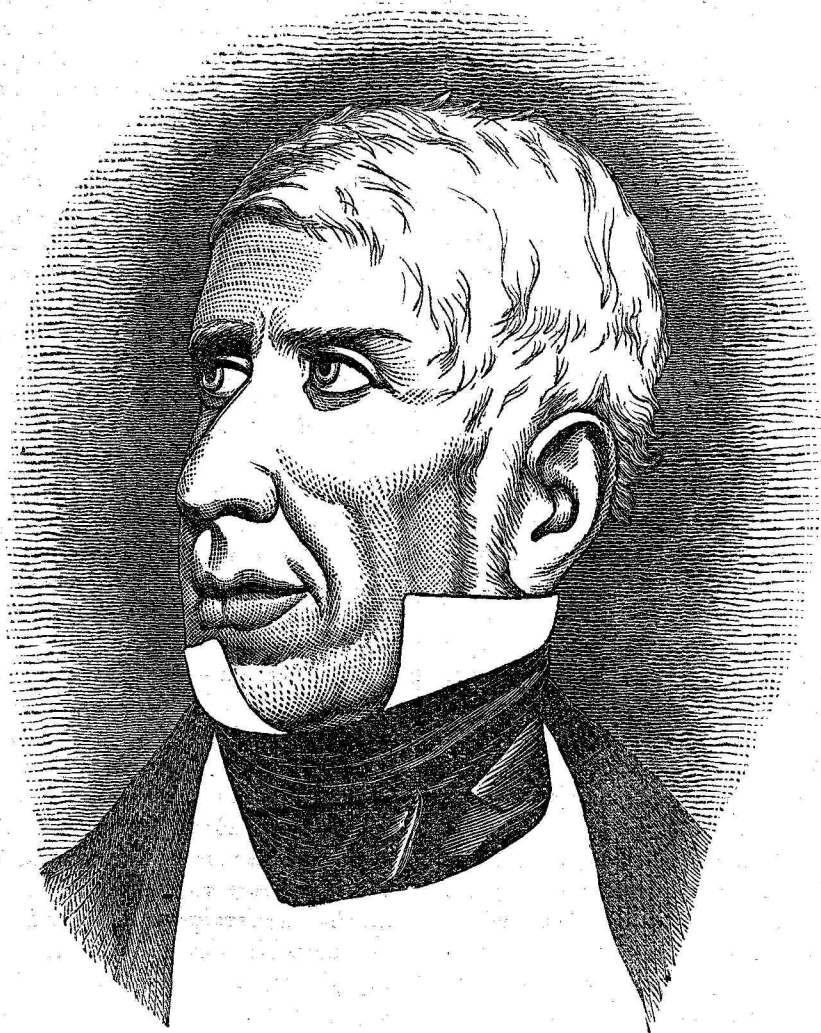
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ

Ὁ Ἰωάννης Ζαμπέλιος, ὁ τραγωδοποιὸς τοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ Ἀγδρούτσου, ἐγεννήθη ἐν Λευκάδι τῷ 1787, ἐκ γονέων συγκαταλεγμένων μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς Λευκάδος οἰκῶν, ἐπὶ παιδείᾳ καὶ πλούτῳ.

Τῷ 1804 ἐνδακρυσ ἀπεχαιρέτα ὁ Ἰωάννης τὴν πατρικὴν στέγην, πλέων ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ὥρχιας Βενετίας, ὅπου ἐζήτει εὐρυτέραν πνευματικὴν τροφὴν

δαρος, δεχθεὶς μόνον τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς ἐν Πίσῃ Ἀκαδημίας.

Ἀλλ' ἡ Ἰταλία ὑπῆρξε διὰ τὸν Ζαμπέλιον ἡ γῆ τῆς ποιήσεως, ὁ βωμὸς τῶν ὀνείρων, τὸ πῦρ ἐστιᾶδος, ὅπερ εἰσδύσαν εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ νεανίου κατέκαυσε τὰ ἐνυπάρχοντα ἐκεῖ σπέρματα τῆς ζωογόνου εὐφυΐας. Ἐκεῖ ὁ Ζαμπέλιος συνεδέθη φιλικῶς μετὰ τοῦ ποιητοῦ τῶν Μνημάτων Φωσκόλου, μετὰ τοῦ ποιητοῦ Μόντη ἔμετὰ τότεων ἄλλων σοφῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

ἐν τῷ ἐκεῖ πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας. Δυστυχῶς ὡς ἐν τῇ αὐτογραφίᾳ του λέγει ἡ ἐπιστήμη τῆς νομικῆς, ἣν ἐξελεξάτο δὲν ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ, διότι τὰ βλέμματα του εἶχεν ἐστραμμένα πρὸς τὴν φιλοσοφίαν εἰς ἣν μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ διπλώματος τῆς νομικῆς εὐρισκόμενος ἐν Πίσῃ ὁ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας Φραγκίσκος Σακκέτης τῷ προσέφερε τὴν ἑδραν τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Λούκας, ἣν ἀπεποιήθη ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πατρικὸν ἔ-

Μόνον εἰς μοχλὸς ἔλειπε τέλος, μία ἰσχυρὰ δόνησις, ἵνα ὁ Ζαμπέλιος ἀνέλθῃ εἰς τὸν κόσμον τῆς ἰδανικότητος καὶ τῆς ποιήσεως. Καὶ ὁ μοχλὸς ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ὁ ἰδιότροπος Ἀλφιέρης, καὶ ἡ δόνησις ἡ τραγωδία αὐτοῦ ὁ Τιμολέων.

Ἦδη ὅμως ἦλθεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ἀνυψώσει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβρουχᾶτο ὡς λέων, ὑποθάλλουσα εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς τὸ ζωογόνον τῆς ἐλευθερίας πῦρ, τὴν δᾶδα τῆς ἐθνικῆς ἀναστάσεως.

Τὸ ὄνειρον τῆς φιλικῆς ἐταιρείας εἶχεν ἀληθεύσει τέλος, καὶ μετὰ τῶν μελῶν αὐτῆς ἄτινα διεσπάρησαν ὅπου γῆ Ἑλληνικῇ, κηρύττοντα τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος ἦτο καὶ ὁ Ζαμπέλιος.

Ἐβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν ἀπέθανε τῇ 15 Μαΐου τοῦ ἔτους 1857, ἀφήσας ἀθάνατα τῆς ζωῆς του χνὴ 12 τραγωδίας καὶ ἄλλα ποιητικὰ ἔργα.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΗΣ

Ἡ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐντόμων ἀναγομένη μέλισσα, εἶνε μικρὸν ὑπόμελαν καὶ πτερωτὸν ζῴφιον· ἔχει ἐξ πόδας, ἐντομὰς εἰς τὴν κοιλίαν δι' ὧν ἀναπνέει καὶ μικρότατον εἰς τὸ στόμα σωλῆνα δι' οὗτινος ἀπορροφᾷ πᾶν ὅ,τι θέλει νὰ φάγῃ καὶ ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν παρὰ μόνον διὰ μικροσκοπίου. Ἐνασχολεῖται δὲ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ κηροῦ καὶ μέλιτος, καθισταμένη οὕτω διὰ τῆς ἀξιοθαυμαστοῦ αὐτῆς φιλεργίας, δραστηριότητος καὶ νοημοσύνης εὐεργετικῇ καὶ ὠφέλιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀναγκαῖοτάτῃ διὰ τὴν κοινωνίαν.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ κηροῦ καὶ τοῦ μέλιτος γίνεται ἐντὸς τῆς κατοικίας τῶν μελισσῶν, ἥτις ὀνομάζεται Κυψέλη. Αὕτη δὲ συνίσταται ἀπὸ ἑνα ἀνεστραμμένον κόφινον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει ἀγγεῖον (γάζτρα συνήθως ἀνεστραμμένη) ἐπὶ τοῦ ὁποῦ θέτουσι μικρὰ ξυλάρια, ἀναγκαιότατα εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν μελισσῶν, διότι ἐπ' αὐτῶν κατασκευάζονται τὰ μελίκηρα, τὰ ἄλλως κηρήθραι, κοινῶς δὲ μελόπητται ὀνομαζόμενα. Τῆς κυψέλης τὸ ἐξωτερικὸν χρίεται καὶ περιφράττεται καλῶς διὰ κόπρου, ὅπως μὴ δύνανται οὕτω τὰ ἄλλα ζῴφια, εἰσερχόμενα, νὰ μολύνωσι καὶ λαφυραγωγῶσι τὸ μέλι, καὶ τοιουτοτρόπως καταστρέφουσι τὰς ἐργασίας τῶν μελισσῶν.

Εἰς ἐκάστην κυψέλην ὑπάρχουσι κατὰ μέσον ὅρον 20 ἕως 30,000 μελισσῶν, ὀνομαζόμεναι ἐργάτιδες, 500 ἕως 600 κηφῆνες καὶ μία ἢ ἐπονομαζομένη βασίλισσα.

Αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι κατὰ τὴν ἀνοιξιν, εὐθὺς ἄμα ἀνοιξῶσι τὰ ἄνθη, τρέχουσιν εἰς τοὺς κήπους καὶ τοὺς λειμῶνας, ζητοῦσαι νὰ λάβωσι τὴν λεπτοτάτην ἐκείνην κόκκιν, ἥτις εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν ἀνθέων καὶ ὀνομάζεται γύρις. Ταύτην ἀφοῦ ἀπορροφήσωσι διὰ τοῦ μικροῦ αὐτῶν σωλῆνος, σπεύδουσι πρὸς τὴν κυψέλην καὶ ἐκεῖ, ἐξέρχεται διὰ τῶν ἐντομῶν αὐτῶν ὁ κηρὸς, τὸν ὁποῖον διὰ τῶν μικρῶν αὐτῶν ποδῶν ἀφαιροῦσαι, ἐναποθέτουσιν ἐπὶ τῶν ξυλαρίων. Διότι ἡ γύρις ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν μελισσῶν μεταβάλλεται εἰς κηρὸν καὶ ἐξέρχεται ὡς ἰδρὼς ἀπὸ τὰς ἐντομὰς τῶν.

Ἡ ἐργασία αὕτη τῶν μελισσῶν ἐνεργεῖται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας δραστηριότητος ἀκριθείας καὶ τέχνης· διότι ὅλαι ὁμοῦ αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι ἀόκνως ἐργαζόμεναι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς βασίλισσης, κατασκευάζουσι τὰς τοσοῦτον εὐρύθμους καὶ κανονικὰς ἐκείνας ἐξαγώνους ὁπὰς, ἐξ ὧν σύγκεινται τὰ μελίκηρα καὶ ἐν αἷς ἡ βασίλισσα, ἥτις οὐδέποτε ἐξέρχεται τῆς κυ-

ψέλης, ἀλλ' ἐντὸς πάντοτε μένουσα ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, ἐναποθέτει τὰ ὠὰ αὐτῆς, ἄτινα ἐκκολάπτονται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν καὶ ἀφ' ὧν μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἐξέρχονται μικρά τινα ζῴφια, νύμφαι ὀνομαζόμενα· εἰσὶ δὲ αἱ νέαι μέλισσαι.

Μία βασίλισσα κυψέλης δύναται νὰ γεννήσῃ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου μέχρι τέλους Μαΐου 18,000 ὠῶν. Εἰς τὰς 18 δὲ ταύτας χιλιάδας τῶν μελισσῶν συμπεριλαμβάνονται οἱ κηφῆνες ἢ αἱ βασίλισσαι. Καὶ τὰ μὲν ὠὰ τῶν κηφῆνων οὐδεμίαν διαφορὰν ἔχουσιν ἀπὸ τὰ ὠὰ τῶν λοιπῶν μελισσῶν, τὰ ὠὰ ὅμως ἀφ' ὧν ἐξέρχονται αἱ βασίλισσαι καὶ στρογγυλότερα εἶνε καὶ μεγαλειτέρα καὶ ἐναποτίθενται ἐπὶ στρογγύλων καὶ μεγαλειτέρων ὀπῶν, αἵτινες πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν κατασκευάζονται ἐπὶ τῶν μελικήρων.

Αἱ νέαι αὗται βασίλισσαι, εὐθὺς ἄμα ἐντελῶς ἀναπτυχῶσι κατὰ τὸν Μαῖον μῆνα, ἀρχίζουσι μετὰ τῶν φοβερῶν ἀγῶνα καθ' ὃν φονεύονται πᾶσαι ἐκτὸς μιᾶς, ἥτις ἐπιζήτῃσα, ἀνακηρύσσεται βασίλισσα τῶν νέων μελισσῶν οἵτινες πετῶσαι ἢ μία πλησίον τῆς ἄλλης καὶ σχηματίζουσαι σχῆμα ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς σταφυλὴν, ἐξέρχονται τῆς κυψέλης καὶ ὀδηγούμεναι ὑπὸ τῆς βασίλισσης καταφεύγουσιν εἰς τὸ πλησιέστερον δένδρον. Ἐὰν δὲ οἱ ἔχοντες κυψέλας θέλωσι νὰ συλλάβωσι ταύτας θέτουσιν ἐπὶ πλησίον τινὸς δένδρου νέαν κυψέλην μεθ' ἐνὸς ἢ δύο μελικήρων· αἱ μέλισσαι ὁσφρανθεῖσαι τὰ μελίκηρα εἰσέρχονται εἰς τὴν κυψέλην καὶ παρευθὺς ἀρχίζουσι τὴν ἐργασίαν. Τὸ μέλι δὲ καὶ ὁ κηρὸς ὁ ὑπ' αὐτῶν κατασκευαζόμενος εἶνε καλλίτερος καὶ τιμιώτερος τοῦ ὑπὸ τῶν λοιπῶν παραγομένου.

Πολλάκις ὅμως αἱ νέαι μέλισσαι δὲν ἐγκαταλείπουσι τὴν κυψέλην ἐν ἣ ἐγεννήθησαν ἀλλ' ἐνόμηναι μετὰ τῶν πρώτων ἐνασχολοῦνται καὶ αὗται εἰς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς νέας βασίλισσης, ὑποτασσομένης τότε ἀπὸ σεβασμοῦ εἰς τὴν ἀρχαιότεραν αὐτῆς βασίλισσαν. Ἄλλοτε δὲ πάλιν συνέβη νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ ἀπολεσθῇ ἡ βασίλισσα, ὅτε ἐξέρχονται τῆς κυψέλης καὶ τότε σύμπας ὁ μελισσῶν καταστρέφεται, τῶν μελισσῶν διασκορπιζόμενων κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Ἡ αὕτη δὲ καταστροφὴ ἐπέρχεται καὶ ἂν ἐντὸς τῆς κυψέλης ἀπολεσθῇ ἡ βασίλισσα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νέων μελισσῶν αἱ παλαιαὶ ἐνασχολοῦνται πλέον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος· πετῶσαι δὲ εἰς τοὺς κήπους καὶ πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχουσιν ἄνθη, λαμβάνουσι διὰ τοῦ μικροῦ αὐτῶν σωλῆνος τὸν γλυκὺν χυμὸν, ὅστις ὀνομάζεται νέκταρ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἄνθους, ὅπερ ἐπίσης νέκταρ καλεῖται. Τὸν χυμὸν αὐτὸν λαβοῦσα ἐκάστη τῶν μελισσῶν διὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς σωλῆνος δὲν καταπίνει, ἀλλ' εἰς τὸ στόμα κρατοῦσα, σπεύδει εἰς τὴν κυψέλην καὶ ἐναποθέτει αὐτὸν ἐντὸς τῶν ἐξαγῶνων ὀπῶν τῶν μελικήρων.